

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocijalno glasilo.

Štev. 28.

V Ljubljani, v soboto 14. julija 1900.

Letnik V.

„Slovenski List“ izhaja v sobotah dopoldne. — **Narodnina** je za vse leto 8 K, za pol leta 4 K, za četrlet 2 K. Vsaka številka stane 14 vin. — **Dopisi** pošiljajo se uredništvu „Slov. Lista“ — **Nefrankovani dopisi** se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — **Narodnina, reklamaolje in oznanila** se pošiljajo upravnistvu „Slov. Lista“. Uredništvo in upravnistvo sta v Ljubljani, **Gradišče štev. 15**. Uradne ure od ure 8—6 pop. — **Oznanila** se računajo po navadni ceni.

„Narodove“ lumparije in naše pripomnje.

Da se „Narodovci“ silno bojé „Slov. Lista“, je resnica. Pa zakaj se boje? Zato, ker „Sl. List“ brez ovinkov govori resnico, ker odkriva „Narodove“ lumparije in ker včasih, kadar se mu ljubi, med liberalce in mokrače nazaj meče polenčke, ki so prileteli v naš tabor. Seveda imajo prismojeni liberalci tudi vero, in sicer to trdno vero, da je dolžan kristijan, če je dobil klofuto na desno lice, nastaviti še levo lice, ter vero, da smejo izbijati „zob za zob“, toda le Židje in njihovi hlapci, ki se shajajo v „peklu“.

Trpeli bi oni še krščansko armado, ako bi ta ne smela nazaj streljati, ampak bi le kadilnice vihtela proti „narodnjakom“ in lepo tiho molčala ob naskokih pasjevercev na našo staro vero in katoliško cerkev. Tega pa Bog ni rekel. Še v nebesih je bil boj zoper luciferja. Zato „Narodovci“ tako črtijo sv. Mihaela, ker vedo, da je njegovo delo poziv za naše čase.

Mi obljubimo, da smo precej pripravljeni, ustaviti boj, ako „Narod“ neha sramotiti, kar je nam sveto. Ustrahovati se pa ne damo slovenski katoličani nikomur, niti zlatim kolarjem, niti rudečim „pintam“, niti krvavim srajcam. „Narod“ pravi, da je naš list zrcalo surovosti in izpridenosti. To je mogoče, saj ima opraviti s še bolj surovim in še bolj izpridenim „Narodom“. Razložek je pa v vrsti mej obema listoma ta, da je „Narod“ ofenziven, „Slovenski List“ pa defenziven in da „Narod“ blati šestkrat na teden, mi imamo priliko okidati se prejetega blata samo enkrat na teden. Vržemo pa, to je res, blato nazaj bistro in počimo dobro. Za danes samo malo poskusa z eno samo številko

„Naroda“, namreč ono od minolega torka (št. 155.). Izbrali smo si samo nekaj točk iz te „Narodove“ številke, da se ob njih nekoliko „obregnemo“. Če je komu všeč, ali ne, za to ne vprašamo, dokler smo v defenzivi.

1. „Klerikalci so najeli človeka, ki je na shodu v Lescah zaklical: „Avstrijanstva ne maramo!“, pravi „Slov. Narod“. — No, liberalci imajo kristijane sploh za neumne; taki beboi pa vender še niso, da bi sami sebi delali zmešnjavo na shodih z izdajskimi mejklici. One besede je tedaj mogel zaklicati le kak liberalce, ali pa njegov pobratim, mokrač.

2. „Slov. List“ je zadnjič omenil, da naj bi zborovalci katoliškega shoda shajali se v Ljubljani v gostilnah, kjer ni „Naroda“, da ne padejo mej razbojnike. „Narod“ je to zasaknil in rekel, da smo mi sramotili vse ljubljanske gostilničarje, „cel stan poštenih ljudi“. Toda naš dopisnik ni tega rekel, ampak je celo povedal, da je nekaj gostilničarjev naših, in da naj se zborovalcem naznanijo njih imena, da bodo naši vedeli, kam. Istina pa je, in to javno povemo, da se v nekaterih ljubljanskih gostilnah zbirajo zbesneli liberalci in mokračke barabe. Ker kristijan ondi ni varan, da bi ga ne napadli razbojniki z „Narodovimi“ psovkami, naj ne hodi čez prag. Svoji k svojim!

3. „Slov. Narod“ je poročal, da se je zgodilo grozno hudodelstvo, ker so nune v Dalmaciji vzele v samostan neko turško dekle, da bi jo krščanski vzgojile. V istem članku je „Narod“ imenoval „posvečene roparje“ — naše duhovne, rekoč: „Lahko se zgodi tudi pri nas, da odvede kak posvečen ropar hčerko kakega „brezverskega“ liberalca siloma v samostan“. — Turških samostanov ali haremov se „Narod“ n

boji, in kadar prijatelji Židje odvajajo va nje krščanska dekleta, pa „Narod“ prav nič ne kriči. Zakaj ne?

4. Dr. Tavčar si je v Kranju (kakor poroča „Narod“) ob „razvijanju“ „Sokolske“ zastave privoščil Gorenjce. Rekel je, da so Gorenjci „čuki, ki v temotni duplini čepé“, da bo Sokol že poskrbel za to, da v mračno Gorenjsko pride več luči, in da bodo potem tudi gorenjski čuki dvignjeni v solnčne višave. — Če je dr. Tavčar že imel „čuka“, ko je govoril to zdravico, ne vemo, sporočilo se nam je pa, da so se mu takrat v rudeče srajce vtaknjeni gimnazijci smejali, in da se je navzoča Tavčarica jezila, ko ga je (kakor poroča „Narod“) „krasni spol obsipal z žarom svojih očíj“.

5. O Martinu Peruzziju je „Narod“ poročal, da je bil goreč liberalce in nasprotnik kristijanov, drugi dan pa neki izrek, da ga je že hudič vzel. — Vzrok je „Narodu“ prav, posledica pa ne, in pravi, da je to izbruh podivjanosti. Ze mogoče, pa oboje! Le čudno je, da v hudiča sicer ne veruje, všeč mu pa venderle ni.

6. O nadučitelju v Ribnem pripoveduje „Narod“, da se druži z liberalno stranko, potem pa isti list ljudi pozivlje, da naj povedo njegove grehe javno, da ga kaznuje pristojna oblast po resnici in pravici. — Ako je oni učitelj liberalen takó, kakor „Narod“, je to že zadosti velik greh. „Pristojna oblast“ ga bo kaznovala po resnici in pravici, če ne prej, na onem svetu.

7. Semiški dekan Aleš, pravi „Narod“, je bil menda zadnji dolenski duhovnik, ki se ni spuščal v zdajšnji divji kurs slovenskega duhovenstva. — „Narod“ je pozabil, da se je dekan Aleš popolnoma strinjal na katoliških shodih z dolenskim duhovenstvom. Pohvali pa

V Kranj!

Čestokrat se mi zgodi, da v prostih nedeljah ne vem niti kaj bi počel, niti kam bi se obrnil. Vleče me sem, vleče me tja, kajti tu je dobra pijača, tam so lepša, zabavnejša dekleta. Tako moram nazadnje odločitev prepustiti usodi — v podobi gumbov na suknji. Kamor odloči njih orakelj — tja pojdem! Pristaviti pa moram, da me ta primitivna Pythia pošteno za nos vodi. Vračajoč se do kože premočen, lačen, ali pa s pokvarjenim želodcem prisegal sem že nešteto krat pri senci svojega dvonožnega konjiča, da se na orakelj svojih gumbov ne bodem nikdar več zanašal. No, pretekli teden ga pa res nisem potreboval. Kam drugam bi me gnalo, kakor k razvitju zastave „Gorenjskega Sokola“! S težka sem pričakoval nedelje, dasi se je običajno bojim. Zasel sem torej svojega okroglega konjiča, pa hajd na Gorenjsko. Vsaki drugikrat bi me bili plašili temnosivi oblaki tam izza Grintovca, a danes mi niso bili mar. Podvizal sem se in prišel sem ravno prav, da sem si izbral primeren prostor blizu mestne hiše, kjer se je imel vršiti glavni vsprejem. Ni mi bilo dolgo čakati, veseli vskliki tolpe otrok, ki se je pridrvila po ulicah kričeč: „že gredo!“, in daljni zvoki godbe naznanili so mi, da je sprevod blizu. O impozantnem prizoru prihajajočih društev, o javnih vsprejemnih govorih, rajše molčim, saj Vam je bode gotovo spretnejše pero opisalo — javim

naj Vam le, da se mi je pri prvem vzbudila hipna želja, da sam vstopim — kot Sokol — v njih vrste — drugi pa so mi vzbudili zavist, ko sem čul, kako gladko jim teče beseda, mej tem, ko jaz pri takih prilikah ne spravim čez svoj okorni jezik drugega kot kako: Slavna gospoda! — Iskal sem torej hvaležnejšega predmeta očem in srcu: pogleda na — narodne dame.

Znano mi je bilo iz časopisov, da pripravljajo kranjske dame presenečenje mlademu „Sokolu“, da mu na novo zastavo pripno vezen trak. — Veste, da me je — kot samca in iskrenega oboževalca narodnega ženstva — ta prizor najbolj mikal, saj tudi sicer ne zamudim nobene prilike, približati se našim damam z živo željo, da vender že enkrat najdem in si osvojim svoj drugi „jaz“, svojo lepšo polovico.

Gledam in gledam torej, kje bi zagledal lepi venec — slednjič opazim nekaj dam, ki so se, kakor plahe golobice pred zasledujočim jastrebo — stiskale pod zavetno streho mestnega doma. Željno sem pogledoval na vse strani, odkod jim pride še kak pomnožek — a zaman. Tesno mi je bilo pri srcu — kakor sem štel in štel — niti do osodepolnega števila 13 jih nisem mogel naštet. Gospod urednik! hm, kaj sem hotel vprašati: da res nima Kranj več zavednega narodnega ženstva?

Pst! K zastavi je pristopila sedaj mladinka. S težavo se približam blizu. Mladinka

zornih lic, v cvetju let — krasno dekle! Še bližje pristopim, pogledam še prav blizu, pomanem si oči — ta gospodična mi je pa znana. V Ljubljani jo prištevamo k gospodičnam — z nemškim občevalnim jezikom, pevka je dobra, pa se vežba za — Germane — v filharmoničnem društvu. Pa menda niso vse take, ki obiskujejo javen šolski zavod tam na Resljevi cesti. . . . Škoda res škoda! Bridko spoznanje! Ozrl sem se še na druge, išoč tolažbe užaljenemu svojemu narodnemu ponosu!

Druga, vitkostasa krasotica iz tamošnje okolice — dama, tudi z nemškim občevalnim jezikom.

Tretja, četrta, same znanke iz Ljubljane. Hm, gospod urednik! Ali res nima Kranj boljših narodnjakinj, kakor so te?

Dovolj sem imel. Votlo grmenje v precejšnji bližini in prva debela kaplja na nos, sta me vzdramila iz neprijetnega premišljevanja: kakšne izredne nadarjenosti so bitja, ki združujejo v sebi poleg telesne lepote še take duševne vrline, da imajo za vsak kraj — vsako družbo — drugo prepričanje! . . .

Ploha, ki se je ulila z neba, mi je pomirila vzbunjene živce ter mi ob enem ugasnila željo, vstopiti v sokolske vrste, videč, kako težko, morebiti celo nevhvaležno delo čaka „Gorenjskega Sokola“, ako si hoče vzgojiti sebi vrednih sokolic!

Vaš iznenadjeni

kolesar.

„Narod“ večkrat kakšnega duhovna, kadar je mrtev, ker je vesel, da je en „pop“ manj na svetu.

8. „Narod“ piše: „Anarhija je mej francoskim vojaštvom. Misija vojnega ministra Andréja postaja vedno težavnejša. Najvišji častniki revoltirajo. Ako se razširi uporni duh mej nižje častništvo, se morejo začeti majati stebri republike. No Waldeck-Rousseau je še-le nedavno izjavil v zbornici, da ni mož, ki bi se dal ostrasiti, nego bo hodil energično svojo pot. To mora Waldeck-Rousseau tudi storiti, sicer so ure republike štete!“ — Zakaj se ogreva „Narod“ za Waldeck-Rousseau in mu daje ukaze za energijo? Zato, ker je ta minister nedavno izrekel, da je glavna točka njegova ministerskega programa, uvesti obvezno obiskovanje državnih šol (ki so brezverske) in takó zatreti vse katoliške ljudske šole na Francoskem, in ker je Waldeck-Rousseau — Žid. „Gliha vkup štrih!“

Navedemo za dodatek le še eno lumparijo, ki najbolj živo kaže podlost „Narodovega“ revolveržurnalista (to ime mu je dal njegov lastni oče!). Znano je, kako je „Narod“ opsoval č. g. župnika Mraka na Bohinjski Beli, češ da je zaradi plesa v fari nesramno na prižnici klel. Ko je g. Mrak v „Slovincu“ povedal, da je vse to izmišljeno, rekel je „Narod“, da, če ne Mrak, je pa klel na prižnici in mladino pohujševal č. g. Josip Pristov, župnik v Ribnem pri Bledu, in da je tedaj on „stekli pop in zver v črni halji“. Oglasil se je nato Pristov v „Slovincu“ in izjavil, da je tudi glede njega vse to ostudna laž in podlo obrekovanje, da on niti besedice na prižnici ni zinil o plesu in da ni nikogar klel. Ves svet je pričakoval, da bodo vendar blejski liberalci z generalom vred imeli toliko moštva v hlačah, da bodo brž dobili vsaj eno pričo, ki bo z imenom potrdila, da je resnica, kar je pisal lažnik v „Narodu“. A nič in nič, vsi so se skrili pod klop! Dobri Pristov pa še ni vedel, s kakšnim falotom ima opraviti, in je mislil, da bo „Narod“ sam preklical. Ker le nič ni bilo je poslal ta teden popravek „Narodu“, rekoč, da on o plesu sploh ni govoril in da ni zaradi plesa nobene hiše preklel, kar so priča vsi duhovnjani. In kaj je zdaj naredil „Narodov“ pustolovec? Prinesel je Pristovov popravek, ker ga je natisniti moral, za uvod je pa navedel, da je popravek sestavljen po morali sv. Alfonza de Liguori, in da ta svetnik uči duhovne lagati in po krivem prisegati. In koncem popravka je „Narod“ dostavil: „Gospod Josip Pristov naj nikar preveč ne zameri, če mu povemo, da mu nobene besede ne verjamemo“. — Mi pa le rečemo: Ali smo kaj preveč rekli: „lumparije“? Ali niso ti „Narodovi“ dopisuni pravi pravcati razbojniki? Ali niso podporniki „Naroda“ njihovi pomočniki?

Izvirni dopisi.

Iz Bele Krajine. 12. julija. V Črnomlju se je poslavljalo te dni okrajni glavar Orešek. Odšel je v Krško. Solz za njim ni menda, razen puhloglavih belokranjskih liberalcev, nihče pretakal in jih gotovo tudi ne — bo. Priprosti narod se veseli njegovega odhoda, ker ni ž njim prav ničesar izgubil; zakaj mož je bil ljubljene Heinov in to pač vse pove. Kar dela Hein na Kranjskem sploh, to je bil Orešek za Belokrajino posebej. Liberalcem je šel na roke, kjer je le mogel, ki so zato pa mirno tudi gledali, če se je uradovalo in dopisovalo z raznimi uradi vse po „tajč“. Zato pa kličemo katoliško narodnim možem krškega okrajnega glavarstva: „Bodite previdni pred sladkimi besedami in vračajte gotovo vse nemške dopise okrajnega glavarstva takoj spočetka!“

Okrajna učiteljska konferenca za črnomaljski okraj se je vršila v sredo 11. julija v Črnomlju.

Pogreb rankega g. dekana Aleša je bil v nedeljo popoldne ob 5. uri. Priprostega ljudstva je privrelo ta dan zelo veliko v Semič; pa tudi mnogo odličnega občinstva iz Črnomelja, Metlike in Novega Mesta je prišlo skazat blagemu pokojniku zadnjo čast. Pogreb je vodil novomeški milostljivi gosp. prošt dr. Elbert. V cerkvi je imel lep govor šentpeterski župnik v

Ljubljani g. Malenšek. Gospodje učitelji so pa zapeli lepe žalostinke.

Po Beli Krajini se je raznesla vest, da je dobil kitajski modrijan Konfucij II., sedaj bivajoč baje v Metliki, od kitajskega princa Tuana pisanje, s katerim se uljudno vabi, da bi se vrnil v svojo staro domovino. Boji se namreč princ Tuan za njegovo kožo, da se mu ne bi kaj tacega pripetilo mej kristijani, kar se je zgodilo kristjanom sedaj mej kitajskimi bokserji. To je pač nepotrebna skrb. Vožnja na Kitajsko mu bode prosta. Na Kitajskem bode pa dobival na mesec po 1000 goldinarjev. Pravijo, da mu je radi tega srce kar veselja poskakovalo. Konfucij II. je namreč v vednih in velikih denarnih stiskah; vse to bode sedaj odpadlo. Povrh se je odpovedal tudi vsaki opojni pijači in hoče živeti prav zmerno in skromno, kakor žive njegovi „londsmoni“. V dotičnem povabilu obljubljuje Konfuciju II. princ Tuan, da ga bode postavil načelnikom onega urada, ki določuje, koliko časa se sme nositi zimska, koliko časa spomladna, letna ali jesenska obleka. Pri vsem tem veselju mu je pa najhuje to, da bode moral zgubiti svojo cigansko brado in hoditi obrit. Obrite ljudi je on dosedaj sovražil iz dna duše. Tudi to ga neki ne navdaja s prevelikim veseljem, ker bode moral nositi na svoji modri butici kito. Drugače gre pa silno rad, — kakor je sem dejal, — k nasledniku „nebeškega sina“, princu Tuanu. Nekaj bi bil pa skoraj pozabil sporočiti. Konfucij II. je baje sklenil z metliškimi kmetijskim društvom pogodbo, da mu bode pošiljal s Kitajskega najfinejši riž in najfinejše svilnate robce. To je pa storil iz maščevanja, ker se mu ni plačal zadnji dopis iz Metlike v neki list od prizadetih krogov, kakor je zahteval. S tem hoče Konfucij II. dotičnike uničiti, kakor je dosedaj hotel kmetijsko društvo.

Nazadnje, gospod urednik, bi Vas pa še vprašal, če je Vam morebiti znano, kaj je z „Dolenjskim katoliško-političnim društvom“? Ali še živi? Drugje prirejajo politična društva teden za tednom shod za shodom, na Dolenjskem, zlasti na Belokranjskem, je pa vse — mrtvo. Katoliški shod bode kmalu tu — „katoliško politično društvo za Dolenjsko“ prirejal shode, ali pa prenehaj, da se osnujejo politična društva za vsak okraj posebej!

Politiški pregled.

Zmaga antisemitov v St. Pöltenu. V St. Pöltenu so v ponedeljek zmagali antisemiti pri obč. volitvah v III. razredu. Sijajno so bili poraženi liberalci, social. demokratje in drugi židovski trabantje; pogorel je tudi liberalni župan Ertl.

Oče kulturnega boja, bivši pruski minister Falk, slepo orodje Bismarcku, je umrl danes teden na Vestfalskem. Falk je bil protestant, ter je bil rojen l. 1827. Gonja njegova proti katoliški cerkvi v Nemčiji je bila uprava besna.

„Allgemeiner deutscher Schulverein“ v Berlinu je imel v preteklem letu 30 000 članov in 108 000 mark dohodkov. Delil je podporo tudi Nemcem po Slovenskem in celo po Avstraliji.

Katoliška cerkev na Ogerskem bode 15. avgusta praznovala z velikimi slavnostmi 900-letnico krščanstva na Ogerskem. Povabljen je tudi cesar.

Značilen poraz socialne demokracije. V Mühlhausenu na Nemškem je bila pred dnevi volitev državnega poslanca. Deset let so volili ondodni volilci, ki so večinoma delavci, v zbornico socialne demokrate. Mühlhausen je bil prava socialno-demokratska trdnjava. Sedaj je ondi socialna demokracija poražena, nje glasovi so se znižali za polovico in nič ni pomagalo, da so mej volice poslali 50 000 lažnivih svojih listov in so prišli na pomoč skoro vsi socialno-demokratski poslanci. Celo Bebel je pridušal volilce, naj ostanejo socialni demokratje in naj mu dalje plačujejo na leto — tisočake. Socialni demokrati so pri sedanjih volitvi v industrijskem mestu Mühlhausenu propadli z 7688 glasovi proti 17 731 glasu. Še pri volitvi l. 1898, so ondi

socialni demokratje imeli 13 510 glasov. Alzacija in Lotaringija sedaj nimata nobenega socialno-demokratskega poslanca.

Prognanstvo v Sibirijo je na Ruskem odpravljen. „Praviteljstveni Viestnik“ je prinesel dotični cesarjev odlok.

O atentatu na princa Walleskega. V Bruslju se je izvršila te dni porotna obravnava proti mladeniču Sipido, kateri je bil ustrelil na princa Walleskega, sina angleške kraljice, in pa proti trojici njegovih sodrugov. Razprava je dokazala, da Sipido ni imel nobenega znanstva z umišljenimi njegovimi sodelovalci pri atentatu, da si je torej napad sam izmisлил in izvršil, zato so oni trije obtoženci bili oproščeni. Porotniki so sicer Sipida spoznali krivega napada, ali ker so se tudi prepričali, da je nekam slaboumen, so glasovali za predlog, da se Sipida ne more obdolžiti zločina, ker ga je izvršil v takem duševnem položaju, ko ni vedel, kaj počenja. Sodišče je vsled takega pravoreka tudi Sipida oprostilo vsake kazni, vendar ga pa postavi pod policijsko varstvo, dokler ne dovrši 21. leta starosti.

Angleži v Južni Afriki se pripravljajo, da bi si položaj uredili kolikor mogoče ugoden. Odslovili so 1400 transvalskih železniških uradnikov. Odvedli so jih k morju, ker niso hoteli sodelovati pri angleških transportih.

Angleške zgube v afrikanski vojni. Do 9. junija so zgubili Angleži skupno 2055 častnikov in 33 255 mož, ki so ubiti, ranjeni in ujeti, pogrešani ali pa pomrli vsled raznih bolezni. Okoli 40 000 mož pa še leži v bolnišnicah, a tudi po 9. juniju so jim Buri pobrali lepo število bojevnikov.

Vojna na Kitajskem. Tako svet še ni bil nalagan, kakor o sedanjih nemirih na Kitajskem. Vesti pobijajo druga drugo. Razbojnalo se je po svetu, da so v Pekinu kristijani še pri življenju in da tudi vsi poslaniki niso pomorjeni. Te vesti pa niso nič verodostojne, ker prihajajo iz kineških virov, kakor tudi ni verojetna vest, da je cesarica zopet dobila vladu v roke in zapodila princa Tuana, ki se bojuje na čelu boksarjev. Ko bi zmagala protirevolucija, gotovo bi evropski poslaniki ne molčali toliko časa. Z omenjenimi vestmi hočejo Kitajci svet le slepiti. Res pa je, da so z nenavadno naglostjo zbrali Kitajci pred Tientsinom 75 000 mož in da so Evropejcem že vzeli arzenal. Ker je Evropejcem radi povodnji zaprta pot v Pekin, si vsak lahko misli sam, kaka je usoda kristijanov na Kitajskem. Japonci imajo sedaj v Taku 22 000 mož, 23 000 jih še dobe tekom osmih dni.

Domače novice.

K Slomšekovi slavnosti na Ponikvi! Kakor smo že javili, udeleži se 5. avg. te velikanske slavnosti, v proslavo 100-letnice škofu Slomšku, ki je zapustil Slovincem zlat nauk, naj časte sv. vero in besedo materino, tudi „Slovenska krščansko-socialna zveza“ iz Ljubljane. Društvo se bode odpeljalo dne 5. avgusta z jutranjim poštanim vlakom iz Ljubljane. Želeti je, da se udeleži izleta mej štajarske slovenske brate prav obilo članov. Vožnja velja v III. razredu tja in nazaj 6 kron 23 vinarjev, v II. razredu pa 9 K 44 vinarjev. Na slavnost pridejo tudi Rusini. Celjani in Savinjecani se pa pripeljejo s posebnim vlakom. Na svidenje 5. avgusta na Ponikvi!

Spored Slomškove slavnosti na Ponikvi dne 5. avgusta. 1. Zjutraj ob 6. uri 30 min. in ob 8. uri slovesen sprejem gostov na ondodnem kolodvoru. 2. Ob 10. uri slovesna sveta maša (celebrira mil. g. Ogradi, opat celjski), poje slav. celjsko pevsko društvo, spremlja oddelek celjske narodne godbe. 3. Ob 1. uri odkritje spominske plošče na ondodni šoli. 4. Ob 2. uri banket na vrtu g. F. Podgorškega. 5. Ob 5. uri skupen izlet na Slomškov rojstni dom, nazaj gredé na grič sv. Ožbalta. 6. Ob 8. uri koncert. Pri slavnosti je obljubilo svoje sodelovanje več. sl. narodnih društev, med drugimi slavno celjsko in ptujsko pevsko društvo, združen učiteljski pevski zbor, slavno telovadno društvo „Celjski Sokol“ ter drugi. Godbeni del oskrbi celjska narodna godba. Z ozirom na krajevne razmere se prosijo vsa sl.

narodna društva kakor p. n. posamezni gostje, kateri se nameravajo udeležiti slavnosti, da javijo najpozneje do 1. avgusta svojo udeležitev, zlasti da se javijo dotlej za banket, kateremu je cena 2 K 40 v. — Odbor.

„Gospodarska zveza“. Ravnatelj „Gospodarske zveze“ g. Ferdinand Sajovic izstopi vsled lastne prošnje s 1. avgustom letos iz službe „Gospodarske zveze“. Stopil bode v službo Hribarjeve kreditne banke. Odgovorno uredništvo „Narodnega Gospodarja“ je prevzel g. dr. Viljem Schweitzer, odbornik „Gospodarske zveze“. — „Gospodarska zveza“ ima svoj občni zbor dne 19. t. m. v „Katoliškem Domu“ v Ljubljani.

Prijatelji šole. Kdor še ne čuti razlike mej omikanimi krščanskimi učitelji in mej zmešanimi puhloglavci, ki trobijo v liberalni rog, naj vzame v roke fino pisani, znanstveni krščanski list „Slovenskega Učitelja“ in potem liberalno propalico „Učiteljskega Tovariša“, v katerem ima prvo besedo oni „zmešani Rešetar“, ki pobira po raznih listih napade na vero in duhovne in jih prežveka v listu po trikrat, ker jih enkrat nima dovolj. V naš list se „Rešetar“, opetovano zadira zaradi opazke, da duhovniki niso nasprotniki šole, ker so ustanovili veliko štipendij za dijake. „Zmešani Rešetar“ pravi, da je to malo, kar so storili za šolo duhovni, ker imajo škofje lepe dohodke, pa za šole premalo dajo. To je logika! Vprašamo: ali škofje nimajo nič razhodkov? Zakaj Rešetar ne prešteje uradnikov, ki so škofom potrebni za oskrbovanje gospodarstva in pisarne? In če bi tudi res škofje ne bili dali dosti za šole, duhovni so dali za dijaške ustanove 6.291.311 gld. Iz duhovskega denarja se živi mnogo naših vseučilišnikov (Knafelj!), učiteljskih pripravnikov in srednješolcev. Kje so pa drugi stanovi? Kaj so storili za šole liberalni advokati in notarji? Kaj so delali tačas drugi, ko so duhovni iz svojega žepa plačevali učitelje na farnih šolah, katere so ustanovili za izobrazbo naroda? Odkod dobivajo še danes revni dijaki, ki prosijo hrane, največ podpore? Znabiti je tudi „Rešetarju“ znano ime Jeran. Zato tolika hvaležnost! Mogoče pa je, da se marsikateri duhoven kesa, da je storil za šolo le preveč. Mesto poštenih kmet-skih hlapcev imamo vsled njihove dobrote sedaj nekoliko liberalnih „Rešetarjev“, ki menijo, da so zato plačani od ljudstva, da prodajajo katoliški mladini svojih možganov „zmes“.

Narodni bokserji. Kar delajo bokserji na Kitajskem, to odobravajo „Narodovci“ v Ljubljani. Navdušene može, ki so prolili zadnje dni na Kitajskem svojo kri za krščanstvo, je naslikal Malovrh v „Narodu“ z groznimi barvami in klanje misijonarjev opravičeval tako-le: „Znano je, da mej misijonarji, naj so že katoliški ali protestantski, niso ravno najboljši elementi. Ti ljudje vsiljujejo Kitajcem vero, katere Kitajec ne razume, devajo vero in običaje Kitajcev v nič, vtikajo se v kitajske rodbinske in politične razmere, so pohlepni denarja in se ravnaajo čisto po liguorijanski morali. Kaj je bolj naravno, kakor da sovraži Kitajec te tujce. Pomislimo samo, kaj bi se zgodilo, če bi prišli budhistični misijonarji k nam, če bi tu učili, da je naša vera kriva, in da ta ni nič vredna, če bi se vtikali v naše domače politične zadeve, če bi delali politično propagando za tujo državo, če bi sejali prepir v rodbinah in iztezali roke po naših ženah in hčerah. Ljudstvo bi jih pobilo, ako bi jih vlada že poprej z odgonom ne odpravila.“ — Toliko neumnosti v „Narodu“ še nismo brali na enem kupu. Ali morda „Narod“ skrajno surovo ne prijemlje katoliških duhovnikov in jih ne zmerja s „steklimi psi“? Aškerca pa kuje v nebo, kadar dela propagando za Budho med — Slovenci!

Literat Aškerc. Zadnji njegovi porazi na literarnem polju so ga do cela potrli. Mož je prišel baje sam do prepričanja, da je doslužil in da stori najboljšo, če umolkne. A kaj, ko ga ne puste v miru! Intendant Milčinski se je spozabil tako daleč, da mu je kar v javni seji povedal resnico; vsi listi in vse revije so se spodtikale nad zadnjim njegovim „štiflom“. Na vse zadnje pa pride še Cankar v „Narodu“ in govori o „malovrednem pismarju“ ter mu očita ponesrečena

njegova dela. V času tolikih stisk in nadlog ima Aškerc le jednega gorkega prijatelja še, kartelnega sočlana Govekarja. Že v Cankarjevi kritiki Kettejevih pesmij ga je poskušal reševati z vrinjenimi klicaji in vprašaji, naposled je nastopil zanj kar naravnost v podlistku. Pravijo, da mu je Aškerc zelo hvaležen; Govekar je pa vesel, da je znova potrdil in utrdil jekleno vez, katera veže ta dva moža medsebojno. Slabotni ljudje se združujejo, da postanejo močnejši; prav tako je treba slabotnim literatom, da se oklenejo drug drugega, da ne opešajo. Impotentnost je velika družilna sila...

„Narodove“ laži o duhovnikih. „Narod“ piše: „Iz Inomosta se nam piše z dne 10. t. m.: Krog in krog Inomosta je vse do sredi gora pobeljeno, dežuje pa že tri dni in niti procesiji ni dež odjenjal. Toda vsemu temu se nismo toliko čudili, kakor lepakom „Stariši — pazite na svoje otroke!“ Kaj pravite, kaj se je zgodilo, da so bili ti lepaki nabiti? Pretečeni mesec je neki jezuvit 75 otrok — učil jezuvitskokrščanskega nauka. Kdor se hoče natančneje poučiti, naj bere „Innsbrucker Nachrichten“. Tudi neki američanski blagoslovljenec je pod železnim ključem. Pa recite, če niso „ta črni“ najboljši zaščitniki morale!“ — Nemškonačionalni listi, ki so prinesli te laži, so svoje nesramno obrekovanje morali popraviti, a „Narod“ se hrabro laže dalje, češ, saj je Tirolska daleč od Kranjske in popravka itak ne dobim. Kaj družega od lista, ki ni preklical zlobnih lažij o francoskem redovniku Flamidienu, tudi pričakovati ni.

Podaljšani nosovi. Učitelji Dimnik, Jelenc in Gangl so si bili že napravili načrt za popotovanje v Pariz na državno-deželne stroške. Da jim ne more „faliti“, so bili trdno prepričani. Kako se morejo prezreti take napredne kapacitete, katerih svetle glave bi lahko namestovale troje najboljših obločnic v pariški razstavi! In vender... propadli! O joj, ti nosovi! Komisija je rajši naklonila podporo knjigovezcu, češ, ti vežejo knjige, oni pa le otrobe.

Shodi. Z Rovt nad Logatcem se nam piše: Pretečeno nedeljo popoldne priredila sta tukaj gospoda dr. Iv. Šusteršič in državni posl. dr. Iv. Krek gospodarsko-političen shod. Vnemala sta gospodarje, katerih se je bilo zbralo prav veliko, k združevanju, ki je le vporaba katoliškega načela — ljubezni do bližnjega, da si more le v zavezi kmeti stan priboriti pravice, ki mu gredo, da je pa tudi le v blagostanju kmetijskega stanu zajedno rešitev države. Oporila sta na vse uničujoči liberalizem in navedla izreke prvega liberalnega kolovodje na Kranjskem, da je namreč to, za kar se je doslej borila domovina, vera katoliška, le robstvo, da naj se ljudstvo slovensko čimprej otrese te suznosti. Ali ni potem ljubi naš narod izgubljen za vselej? Tople besede so se čule o bodočem katoliškem shodu. — V Zagorju na Notranjskem pa je imel preteklo nedeljo shod drž. posl. dr. Ig. Žitnik. Mej drugim je dejal: Slovensko-hrvatski poslanci so jako obžalovali češko obstrukcijo, ker je bila začetek razpadu bivše večine, vrhunec zmešnjave. Obsojali pa so tudi pri vsaki priliki one kroge, ki so češke poslanca prisilili do skrajnega koraka. Kdor torej nepristransko presoja razmere, nikakor ne more češke obstrukcije vsporejati z nemško. Nemci so iz trte izvili svoje razloge, Čehe so razmere prisilile, da so vladi pokazali svojo moč. In dosegli so moralen uspeh. Razni politiki dajejo sedaj vladi razne nasvete. Priporočajo jej od mnogih strani, naj oktrouje jezikovni zakon in nov, strog poslovni red za poslansko zbornico. A to bi bila napačna pot, s tem vlada ne doseže miru, kar je nujna in prva potreba za državo. Vlada bi dregnila prav v sršenovo gnezdo in vzbudila upor od leve in desne. Edina pot do sprave so nova pogajanja mej Čehi in Nemci, a Nemci morajo prej odnehati od pretiranih zahtev glede nemškega državnega jezika. Volilci so se strinjali s poslancem in so sprejeli resolucijo za spravo mej avstrijskimi narodi in za redno delo v državnem zboru.

Vprašanje in odgovor. Vprašanje: Ali ugajajo ljudske šole na Kranjskem vsem pravičnim tirjavam in ali je notranja kakovost in vred-

nost teh šol primerna žrtvam, katere nam izkaže proračun normalno-šolskega zaklada vsako leto? — Odgovor Rešetarju: Ljudsko šolstvo naše ni popolnoma tako, kakeršno bi moralo biti; navzlic vsem žrtvam, katere doprinaša dežela naša za šolstvo, nadkriljujejo nas v tem oziru glede notranje uredbe venderle marsikateri dežele. Eden razlog tiči v usodnem načelu, katero je žalibog merodajno za vzgojo učiteljskega naraščaja, multa sed non multum. Od kod pa dobiva naše učiteljstvo svoj material, odkod se rekrutirajo učiteljski kandidati? Tukaj tiči morda glavni vzrok pomanjkljivosti ljudskega šolstva našega. Na moškem oddelku učiteljišča so večinoma taki elementi, ki niso mogli propevati na srednji šoli. Če jih je zadela katastrofa v gimnaziji ali na realki v podobi slabega reda, in če nikamor drugam niso mogli, potem pribežali so na učiteljišče. Veliko je izjem, ampak dosti je pa vender takega življa na pripravnici. Ljudje, ki so praktično dokazali, da se sami ne znajo učiti, tistim se izroča poklic, da poučujejo druge!

„Pop“ Aškerc. Govekar piše v „Narodu“ o Aškerčevem uredovanju zbirke Kettejevih pesnij: V „Sedmi gazeli“ je spremenjena beseda „pop“ v „mašnik“. Ta popravek pa je zopet zahteval založnik, ne pa g. Aškerc, ki je popravku takisto energično ugovarjal. Iz tega sledi, da je Aškerc raje „pop“, nego mašnik.

Kdo je v Ljubljani najbolj umazan? „Deutsche Stimmen“ časih sila prismojeno pišejo o nemški moči v Ljubljani. Povsod vidijo „največ Nemcev“. Tudi o mestni ljudski kopelji se „Deutsche Stimmen“ ne morejo vzdržati, da ne bi pisale: „Kakor smo lahko videli naprej, kopelj obiskuje skoro samo nemško prebivalstvo“. Tako so „Deutsche Stimmen“ povedale, kdo je v Ljubljani najbolj umazan.

Promocija. Gosp. Fr. Jesenko iz Škofje Loke je bil v ponedeljek na dunajskem vseučilišču promoviran doktorjem modroslovja.

Umrli so: V Črni Vasi na ljubljanskem barju je umrl znani „Narodov“ agitator Martin Peruzzi. Zadela ga je kap. — V Radovljici je umrl trgovec Pavel Homann v 32. letu svoje starosti, v Gorici pa oče odvetnika Staniča g. Valentin Stanič. — V Škofji Loki je nagloma umrl sodni kanclist Jean Deisinger.

Drobne novice. V Boven bode dne 15. t. m. govoril g. dr. Krek. — Slovensko društvo sv. Frančiška Sal. v Jolietu v Ameriki je dne 1. julija slovesno blagoslovilo svojo novo zastavo. — V Preski na Gorenjskem je danes teden sneg naletaval, na Tirolskem je pa globoko zapadel sneg vse planine. — Na Reki stavkajo brivški pomočniki. — Premog se bode podražil za 6 gld. pri 100 klgr. Rudeči prijatelji ljudstva molče o tem, ker so v neki zvezi. — V Šiški pri Favaju so se stepli pekovski pomočniki Horvat, Markič in Skrajner z vojakom 27. pešpolka Kainom. Kain je bil zaboden z nožem s toliko silo, da bode težko okreval. Pri Skrajnerju našli so krvav nož in krvavo manšeto. — Za najdebelejšo laž o antisemitih daje izraelitska alijanca vsak teden po tri velike nagrade. Zato se tako lažejo naši „Narodovci“. — Na dunajski dvorni operi je na novo nastavljen tenorist Slovenec g. Fran Bučar, tudi Slovenec g. Pogačnik-Naval deluje na istem zavodu. — „Südsteierische Post“ pride zopet pred porotnike, ker je prišla može, ki so zbrani okoli „Štajarca“. — Štajarski državni poslanec Lorber je odložil svoj mandat. — V sredo so se posvetovali v Trstu isterski laški župani. Zaključki so tajni; prav bi pa bilo, da bi se posvetovali, kako urediti zmedene finance po isterskih laških občinah. — V Ameriki se je ponesrečilo troje Slovencev. V rudniku v Minesoti je ubilo Slovenca Petra Šterka iz Poljan na Dolenjskem in Jerneja Mraka iz Novega Mesta. V La-Salle je Pavel Primožič iz Podgore padel po stopnjicah in se ubil. — Novih hiš v Ljubljani se je po potresu zgradilo 196, v delu je še 12 hiš. — Za razširjenje tržaške luke bode tržaška občina prispevala 500.000 gld. — Angleško brodovje, obstoječe iz 8 bojnih ladij, 8 križark, 19 torpedovk in nekaj drugih ladij, je priplulo v ponedeljek v Trst. Častniki so si ogledali tudi Postojninsko jamo.

Celjski dr. Stepischnegg noče plačevati davka ter je mnenja, da bi se morali avstrijski Nemci upirati plačevanju davkov toliko časa, dokler njegov zet Wolf ne postane minister. Finančna oblast pa nima smisla za muke starega Stepischnegga, zato mu je zarubila hišno opravo ter je čitati, da se proda celo tisti Stepischneggov klavir, na katerega je udarjal, ko je še bil Slovenec.

V Podkloštru je umrl oče slovenskega koroškega deželnega poslanca Gregorja Einspielerja, starček Jakob Einspieler, zadnji brat pokojnega voditelja koroških Slovencev.

Javen shod bode jutri ob polu 3. uri po poludne v Žužemberku pri župnijski cerkvi. Govorili bodo državni poslanci Povše, Vencajz in Žitnik.

Silno javkanje je po nemškem Gradcu. Nekdo je v Gradcu podžagal Bismarckov hrast, ki je bil nekaterim Gradčanom simbol nemške moči.

„Novi List“ v Trstu je ponatisnil članek „Slov. Lista“ o trgovstvu.

„Slovenska Matica“. Predsednikom „Slov. Matice“ je zopet izvoljen g. prof. Fran Levec. Tudi podpredsednika gg. dr. Fr. Lampe in P. Grasselli sta bila soglasno izvoljena, istotako blagajnikom g. dr. Jos. Stare, v književni odsek pa nova odbornika prof. Funtek in dr. A. Ušeničnik in v gospodarski odsek društvena ključarja ravn. dr. Požar in arhivar Koblar.

Glasbena Matica v Ljubljani je imela v četrtek zvečer občni zbor, katerega se je udeležilo samo 14 članov in od 13 odbornikov 5. Na občni zbor ni bilo niti tajnika niti njegovega namestnika g. Eng. Gangla, pa tudi tajniško poročilo je morala sestaviti netajniška moč. Učencev je imela „Glasbena Matica“ lani 328, članov pa 10 častnih, 73 ustanovnih in 958 rednih. Priredila je tri koncerte, pri katerih ni bilo deficita. Dohodkov je imela 26.036 K 34 h, stroškov pa 24.460 K 99 v. Dolgov ima 87.000 K, torej je položaj za zavod uprav kritičen. Za leto je „Glasbena Matica“ izdala: „Ob vreli Bosne“, Vilharjev moški zbor z bariton solo, Hubadove „Slovenske duhovne pesmi“ iz XVI. in XVII. stoletja in „Slov. narodne pesmi“. G. Hubad je priporočal, naj bi društvo izdajalo tudi slovenske izvirne opere. Dr. Ferjančič je odstopil od predsedništva ter je bil na njegovo mesto izvoljen g. Ant. Svetek. V odboru so samo narodnonapredni možje. Na tak način se pač ne more smatrati „Glasbeno Matico“ za nestrankarski vseslovenski zavod, kateremu naj bi priskočila v obupnem denarnem položaju na pomoč dežela in mesto. Za delo pri „Glasbeni Matici“ naj bi se nikakor ne izključevalo katoliško-narodne stranke, ker vsaka politična strast se bode bridko maščevala nad „Glasbeno Matico“ samo. To bi pač ne privoščili zavodu, ki deluje 28 let na slovenskem literarnem, 18 na šolskem in 9 let na koncertnem polju. V odboru ni več prišel zastopnik narodno-naprednega učiteljstva Engelbert Gangl, ker je vstvarjen bolj za kričanje in frazarjenje po „Učit. Tovaršu“, nego za trezno delo.

Slomšekova slavnost v Jarenini se je obhajala kar najsijajnejše. V prelepem slavnostnem govoru nam je dr. Medved opisal Slomška kot bogoljuba in rodoljuba. Omenil je, da smo še posebno Jareninčani dolžni slaviti Slomška, ker je bil velik prijatelj zaslužnega jareninskega dekana Fr. Čepeja, čegar življenje je tako lepo popisal. S krasnim petjem so našo slavnost poveljali mariborski duhovniki — pevci. Tudi domači mešani zbor se je odlikoval. Deklamovalca mladenič Fr. Sekol in deklica M. Donko sta kaj lepo deklamovala pesmi Slomškovke. Mogočno pokanje topičev pa je daleč na okrog oznanjalo, da Jarenina obhaja poseben narodni praznik. Udeležba je bila zelo velika, vreme jako ugodno. Jareninsko bralno društvo je lahko ponosno na to slavnost, ki se mu je tako vsestranski posrečila. Naj duh Slomškov prošnja v bodoče odlično župnijo jareninsko in vse obmejne Slovence!

Pri sv. Marjeti ob Pesnici priredi v nedeljo 15. jul. jareninsko politično društvo političen shod in Slomškovo slavnost.

Knjižnica za mladino bode zopet pričela izhajati. Izšel bode vsakega četrta leta jeden zvezek.

„Zveza slovenskih kolesarjev“ je ustanovila, kakor smo bili že poročali, letos več novih pomožnih postaj, in sicer večinoma na Kranjskem, kjer vozi največ slovenskih kolesarjev. Toda tudi druge slovenske pokrajine dobe v kratkem zvezne postaje, zlasti Goriška in Spodnja Štajerska. Razun tega pa začne zveza delovati tudi na drugem polju. Zaznamovati hoče vse nevarne klance v širni slovenski domovini s tablicami, da se v bodoče s tem preprečijo eventualne nesreče. Ker pa odbor „Zveze slov. kolesarjev“ sam ne zmore tega obširnega dela, prosi tem potom vse slovenske kolesarje in prijatelje kolesarskega športa, da mu gredo pri ustanovitvi novih postaj pri zaznamovanju nevarnih klancev na roko z nasveti, katere naj blagovolijo doposlati zveznemu odboru v Ljubljani.

K ustanovitvi mestne godbe v Ljubljani. Pripravljalni odsek usoja si tem potom na ustanovitev civilne godbe slavno občinstvo opozoriti. Odseku prijavilo se je od drugod povoljno število izurjenih dobrih godcev. Nekaj teh bode treba v Ljubljano privabiti in jim preskrbeti primerno službo ali plačilo, in jih o tem v kratkem času obvestiti. Prosi se torej slavno občinstvo, da čim prej prijavi mesečni ali letni znesek, katerega želi prispevati v to svrhu jednemu ljubljanskih slovenskih časopisov, ki imajo v to svrhu tudi nabiralne pole, kajti težko je priti k posameznemu z nabiralno polo na dom. Odseku bode mogoče le par moči, ki bodo ob enem na godbeni šoli poučevale, plačati, drugim bode treba primerno službo preskrbeti, zato so naprošeni vsi, ki bi imeli primerno službo odati, da to podpisanemu odboru čim preje blagohotno v „Mestni dom“ pismeno javijo. — Pripravljalni odsek za ustanovitev civilne godbe.

Grozna nesreča. 20letna Ana Prinčič, iz Kobarida doma, je služila v Gorici pri g. Josipu Paviji. Da bi hitreje zanetila ogenj, je polila drva s petrolejem. Nehoté pa je vtila na drva nekoliko preveč petroleja in je nastal vsled tega velik plamen. Zgrabi škaf vode, ter jo zlije na plamen. Pri tej priliki so odskočile goreče kaplje petroleja na njeno obleko in bila je v hipu vsa v plamenu. Na njen krik so prihiteli ljudje, da jej pomagajo. Pogasili so sicer plamen, a revica bila je že tako hudo opečena, da so jo morali nezavestno prenesti v bolnišnico, kjer je v strašnih mukah izdihnila svojo dušo.

Mašniško posvečevanje. Ta teden je presvetli knezoškof ljubljanski v stolnici delil subdijakonat 21 bogoslovcem iz 4. in 3. leta ter dvema frančiškanoma. V sredo so dobili dijakonat, v soboto presbiterat.

„Sloven. plan. društvo“ priredi v nedeljo dne 15. t. m. izlet na sv. Višarje. Izletniki odpeljejo se v saboto o polnoči. Sv. maša darovala se bode ob 9. uri. Pri sv. maši se bode pelo.

O slovenskem katoliškem shodu je prinesla celjska „Domovina“ štiri vrstice!

Na Bled je prišel šef generalnega štaba fcm. baron Beck.

Grozna nesreča v Mariboru. Dne 7. t. m. opoldne je vozil hlapec zaloge puntigamskega piva po Barvarski ulici; voz je bil naložen s sodi. Konji se mu splašijo. Nasproti prišli nožar Václav Vrba se jim ni mogel izogniti, voz ga je pritisnil ob zid in vrgel pod kola. Preparalo mu je trebuh, da so visela čreva ven, zdrobilo mu stegno ter ga ranilo po vsem telesu tako, da je nesrečnik kmalu izdihnil.

Umrl je v ponedeljek zjutraj g. Vladimir Škerlj, kandidat medicinski, sin gosp. Ivana Škerlja, c. kr. sodnega svetnika v Novem Mestu, star 23 let. N. v m. p.!

Najnovejše vesti.

P. n. cen. naročnike prosimo, da vpošljejo naročnino. Upravništvo „Slov. Lista“ posluje v Gradišču št. 15. od 3. do 6. ure popoldne.

Za potovanje na pariško razstavo je podelila deželna vlada ustanovo g. učitelju Bele-tu. Tako je prav! Obče izobraženi zaslužni gospod

bo gotovo z bistrim očesom ogledal si šolstvo in kar se da porabili pri naši, napredka potrebni šoli.

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani bode imelo v nedeljo dne 22. t. m. sv. mašo na Rožniku ob 7. uri zjutraj. Pelo bode društvo novo Sachsovo mašo. Prijatelji poštenega rokodelstva prihitite v nedeljo dne 22. t. m. zjutraj na Rožnik!

Za večške delavce so nam poslali celjski slovenski delavci 6 kron 80 h. Imena slede. Hvala iskrena!

Ministerski predsednik Körber je danes pri cesarju v Ischlu. Pogovarjata se o tem, ali naj se še enkrat poskusi s sedanjim parlamentom, ali naj se storé odločnejši koraki.

Jezikovni zakon namerava vlada predložiti zbornici, ki je izdelan na podlagi spomenic češke in nemške stranke.

Brzjavke. Čuje se, da hoče vlada še enkrat poskusiti s parlamentom. Sklicala ga bode baje na jesen. Govori se tudi, da so se trezni krogi odločili za premembo poslovnega reda, da dobi predsednik večjo oblast. V zbornici se bode nastavila straža. Vlada hoče predelati svoj jezikovni načrt. — Včeraj smo dobili naslednjo brzjavko: Buri so ujeli 11. t. m. po celodnevem boju posadko mesta Nitralsnek (?), obstoječo iz eskadrona scotsgreypolka in 90 mož lincolshire polka, ter ugrabili dva topova. Roberts izraža bojazen, da so angleške izgube velike. — Bokserji so v Mukdenu umorili francoskega škofa Guilona in misijonarje. Misijonsko poslopje so zažgali. — Proti 450 poljskim društvom so na Nemškem pričeli preiskave radi veleizdajstva.

Razne stvari.

Še jedna poroka v cesarski hiši. Oktobra meseca t. l. se poroči nadvojvodinja Marija Imakulata Rajnerija, hči ulmskega nadvoj. Karola Salvatorja, z vojvodo Robertom Vrttenberškim.

Vspreh preganjanja redovnic se kaže v Parizu, kjer je židovska moč pregnala iz 18. bolnic usmiljene sestre. S tem so stroški narastli od 21.500 na 49.774.000 frankov in slučajni smrti so se pomnožili za 40 odstotkov. Ponoverjenja pri kupovanju hrane so na dnevnem redu, zato se vsak dan glasneje čuje v Parizu klic: „Usmiljene sestre nazaj v bolnice!“

Zrakoplov grofa Zepelina. V Friedrichshafenu je nameraval v nedeljo popoldne grof Zepelin napraviti prvi poskus s svojim zrakoplovom, kateri je oskrbljen s krmili, da se more v zraku na vse strani ravnati, tudi proti vetru. Nedeljski poskus se ni izvršil, ker se je v času priprave nekaj pokvarilo, razpočila se je namreč neka sprava za plin. Poskus se je obnovil v torek in je popolnoma uspel, ker se je zrakoplov v višini kakih 400 metrov gibal na vse strani in tudi proti vetru. V 17. minutah je preplaval daljavo 6 kilometrov. Zrakoplov se je spustil na tla blizu mesta Immenstadta.

Ruščina na chicaškem vseučilišču. Iz Chicaga se piše: William R. Harper, predsednik chicaškega vseučilišča, se je ravnokar povrnil po dvamesečnem potovanju po Evropi. Dr. Harper je silno vesel velikega uspeha, ki ga je imel pri obisku ruskega carja in grofa Tolstega in pravi, da bodo v teku jednega leta pričeli razni ruski učenjaki svoja predavanja na chicaškem vseučilišču in da se bo istotam v petih letih ustanovila stolica za ruščino.

Novi bankovci v kronske vrednosti. V dunajskem atelierju avstro-ogerske banke izdelujejo sedaj nove bankovce, kateri pridejo v promet prihodnje leto. V svrhu lažjega poznavanja in razpečevanja bodo bankovci za 10 K vijoličasti, za 20 K rudečkasti, za 50 K višnjevkasti, za 100 K zelenkasti, za 500 K svetlosivi in za 1000 K svetlo rumenkasti.

Češko časništvo je silno razvito. Na Češkem izhaja 791 listov. Eden list pride na 6781 prebivalcev. Na Nemškem in v Avstriji izhaja 4565 nemških časnikov, a eden list pride še-le na 13.025 nemških prebivalcev. Kdo je pač „minderwertig“?

Tujcev v Kini je bilo lani 17.193 z 933 trgovskimi firmami. Avstrijev je bilo v Kini 90 in avstrijskih firm 5.

Milan na potovanju. Prijeten vsprejem je doživel srbski razkralj Milan v Karlovih varih. Obrtniki so ondi izdali naslednji oklic: „Vsem obrtnikom v Karlovih varih! Kakor se razvidi iz časopisov, biva Milan, bivši srbski kralj, sedaj pa že dlje časa brez opravka, v Karlovih varih in stanuje v hotelu Pupp. Ker se je že večkrat zgodilo, da je Milan napravil dolge, ne da bi jih plačal in so se morale radi tega poklicati na pomoč avstrijske civilne sodnije, opozarjamo vse obrtnike, posebno hotelirje, naj imenovaneemu Milanu nič ne posodijo. Več obrtnikov.“

Davek na žganje se poviša, in sicer 20 h za liter alkohola. Tako so sklenili načelniki avtonomnih deželnih uprav pod predsedstvom finančnega ministra na zborovanju na Dunaju. Glede Štajarske, Koroške in Kranjske pa je minister obljubil, da se davek na žganje ne poviša.

Osemstedeneset ljudij ubila strela. Strašanski vibar je divjal v okrajih Varšavskem in Radomskem pred nekaj dnevi. V veliko število hiš udarila je strela in jih zažgala. Po dosedanjih podatkih je strela ubila osemstedeneset ljudij in več živine.

Strašni nasledki šale. Z Angleškega se poroča: Neka mati je potovala s svojimi otroki iz Dovera. Mej potom je njen mali sinček bil nenavadno siten, zato mu je vpricho drugih svojih otrok zagrozila, da ga vrže raz parnika v morje, ako ne bo priden. Nekoliko trenutkov pozneje je morala pustiti otroke same mej seboj. Ko se je vrnila, pogrešila je malega otroka. Prestrašena je vprašala otroke, kam so skrili otročiča. „Mamka“, odvrnili so ji, „mali je zopet nagajal, zato smo ga vrgli v morje“. Na obupne krike matere je kapitan storil vse, da bi otroka rešil, a je bil že zginil v valovih.

Kolera in lakota v Indiji. Guverner v Bombaju poroča, da je bilo zadnji teden meseca junija v krajih, kjer vlada lakota, 10 320 slučajev kolere, od teh 6502 smrtnih. Podkralj brzojavlja, da zavzemata lakota in bolezen vedno večje dimenzije.

„Kin Pan“, kitajski oficijalni list, mora biti v viharjih dneih revolucije gotovo zelo za nimiv. Dobe ga pa v roke le uradniki in mandarinini najvišjih činovnih razredov. Vsak dan se vrši v tajni sobi cesarske palače velik državni svet, v katerem se razpravljajo najvažnejša politična vprašanja. Predsedniki šesterih državnih odborov, v katerih so tatarski in kineški mandarinini zastopani v enakem številu, predložijo potem cesarici-udovi poročila, katera ona podpiše. Kmalu potem se pošljejo odloki in zakoni v uredništvo „Kin Pana“, čegar tiskarna je v skritem kraju svetega mesta. Ta kitajski državni list je najstarejši časopis na svetu; ustanovljen je bil menda leta 890., torej je že pred 10. leti obhajal tisočletnico svojega obstoja. List se razpošilja v treh izdajah; prva je na rumenem, druga na belem, tretja na sivem papirju. Torej imajo tudi na Kitajskem že liste, ki po potrebi spreminjajo barve.

GLASNIK.

Čujte, čujte! Slavno uredništvo „Slov. Lista“ v Ljubljani. Zahtevam, da sprejmete v smislu tisk. zakona v postavnem času in na postavnem prostoru v Vaš list sledeči popravek: Ni res, da sem jaz pobiral za stavkujoče delavce v Vevčah denar. Res pa je, da jaz za stavkujoče delavce v Vevčah nisem niti vinarja prejel in torej tudi ne morem nobenega denarja stavkujočemu odboru izročiti ali morda kak račun polagati. V Ljubljani dne 10. julija 1900. — Z primernim spoštovanjem — Fran Železnikar.

Dostavek uredništva. Ta popravek Železnikarjev kaže najprej, da bi Železnikar sam raje nosil očitjanje, da za stavkujoče delavce ni storil koraka in da je vse njegovo delo bilo, z jezikom napadati krščanske socijale, nego da bi se obdržalo očitjanje, da je za stavkujoče nabiral in da ni niti vinarja oddal stavkujočemu odboru. Danes Železnikarju s primernim spoštovanjem povemo samo jedno pričo, ki je javno trdila, kar smo zadnjič omenili, in potem

svojo izjavo nam ponovila: Ta priča je gosp. Casermann, ki določno trdi, da je Železnikarju izročil denar za stavkujoče v Vevčah. Sodrug Železnikar, vevški delavci čakajo od socijalnih demokratov nabrega denarja, dokler tega ne dobe, zgorajšnji je popravek navadna socijalno-demokratska predrznost.

Socijalnim demokratom v dnevnik, ali, koliko si socijalno-demokratski agitatorji računajo. Iz Vevč se piše: Blagor delavcev je „rudečim“ pač na jeziku, v dejanju je drugače. O tem nam zanesljivo priča mej drugim tudi res lepi račun, kateri je poslal pravni zastopnik socijalne demokracije tukajšnjemu gostilničarju Auru. Imenovani gostilničar ni dovolil v svojih prostorih socijalnim demokratom govoriti, ker se je zavedal svoje pravice in dolžnosti, in sedaj zahtevajo „rudeči“ kot odškodnino za ponesrečeni shod kar 56.08 K. Vse pride prav. Tudi ta račun nam kaže „dejansko“ ljubezen socijev do delavstva. Sedaj vsaj vidimo, kako lepo znajo računati vsak korak, ki ga store za „blagor“ delavcev, oziroma za svoj blagor. Čujte! Socijalno-demokratski mladenček, ponesrečen realec, zasluži, ko pride z biciklom v Vevče, 5 K. Demokrat, ki mimogrede naznani shod pri glavarstvu, zasluži 1 K. Pa pride še lepše! Za voz iz Ljubljane do Vevč si računajo kar 5 K, dasiravno za 3 krone vsak izvošček rad pelja. Sedaj pa krona vsemu. Kristan dobi dijet za en dan 10 K. Oj, ti revček, ki petake služiš, ti imaš res srce za delavce! Torej poleg redne mesečne plačel lahko zaslužiš, če te ljudje vsak dan kličejo na shode, 3650 K na leto. Res veliko se žrtvuješ za ljudstvo! In slednjič: kdo se je zmotil, ali Kristan, ki je zahteval za vožnjo iz Trsta 28.08 K, ali pa „Bodočnost“, ki mu je ta znesek plačala? Imate nas pač za nespametne in nevedne! Saj nam vozni red južne železnice pove, koliko stane vožnja iz Trsta do Ljubljane in nazaj. Če se „zastopnik in osrečevalec delavstva“ Kristan pelja z brzovlakom in na mehkih blazinah II. razreda, plača le 16.76 K, če v III. razredu, pa le 11.18 K; poštini vlak pa tudi Kristana pelja v II. razredu za 12.88 K, v III. razredu za 8.60 K. Tedaj, v katero malho je šlo ostalih 1948 K, oziroma 1132 K? Le tako naprej! Socijalna demokracija se kaže v vedno lepši luči. Tu poneverjenje, tam goljufija. Delavstvo naše je pač preveč previdno, da bi svoje krvave krajcarje dajalo ljudem, ki so brez poštenja in vesti. Vsem delavcem veljaj torej geslo: Proč od socijalne demokracije, ki nima drugega namena, nego izžemat delavce in nekaterim posameznikom pomagati do mastnega zaslužka. Socijalni demokraciji pa bi priporočali več točnosti v računih, sicer bo ljudstvo samo ž njó res kmalu obračunalo. Sicer pa: kolikor več grehov si nakoplje socijalna demokracija, tem preje je po njej!

I. H. Vašo anonimno dopisnico smo prejeli. Blagovolite se oglasiti v našem uredništvu mej uradnimi urami od 3 do 6 ure popoldne. Tajnost Vam zjamčena

Nekaj za železničarje. Pri južni železnici bilo je lani 22950 uslužbencev in delavcev, uradnikov pa 1663 v službi. Delavci in služabniki delali so 6,428.134 dnij ali v primeri 263.366 dnij več, kakor l. 1898. Bolni in za delo nezmožni dobili so bolniščino iz bolniške blagajne južne železnice za 456.866 dnij, ali za 108.634 dnij več nego v letu 1898. V bolniško blagajno južne železnice plačali so uslužbenci 184.234 gld. 17 kr. za 10337 gld. 88 kr. več nego 1898 l. Železnica prispela je bolniški blagajni uslužbencev 91.918 gld. 21 kr. Zdravnikom plačal je zavod 33.101 gld. 94 kr; k temu je prispevalo podjetje z 10.890 gld., skupno stali so zdravniki južne železnice 44081 gld. 94 kr. Morebiti se je pri teh zdravnikih za solde uslužbencev kak „bofrat“ zastonj zdravil. Zdravila so stala 27.784 gld. 24 kr. Rezervni zaklad znižal se je za 15.230 gld. 13 kr. in iznašal 31. decembra 1899. 477.849 gld. 45 kr. in sicer vsled izgube na borzi. Čifutska špekulacija mora seve biti tudi pri bolniški blagajni južne železnice. Mej uslužbenci južne železnice so tudi ženske in varira število usluž-

benk mej 363 do 754. Najstariji uslužbenec južne železnice bil je rojen 1814 l. in najmlajši 1885 l. Umrlo je l. 1898. 242 uslužbencev. Obolelim članom izplačuje se bolniščina 40 tednov, in sicer tudi, ako se zdravijo v bolnici. Podpira zavod tudi rodovine obolelih.

Izlet krščanskih socijalecev. Preteklo nedeljo je delavstvo iz Vevč, Ljubljane in Medvoda priredilo izlet na Šmarno goro. Sosebno v velikem številu so prišli vevški delavci in delavke, ki se niso strašili dolge poti ob dvomljivem vremenu. Cerkevni govor je imel g. dr. Evgen Lampe, ki je opisoval tri dobe dela: sladko delo v raju, dobo dela po grehu in dobo posvečenja dela po Jezusu. Da je cerkev zvesta zaščitnica delavcev, pokazala je tudi s tem, da pritriganje delavskega zaslužka šteje mej v nebo vpijoče grehe. Pri sv. maši, katero je tudi daroval č. g. dr. Evg. Lampe sta stregla tovariša Kos in Mentoni in je pod vodstvom g. nadučitelja Lavtižarja lepo prepeval pevski zbor iz Šmartna. Hvala iskrena! Sledile so pete litanije, pri katerih je vse delavstvo prepevalo hvalnice Mariji, potem smo se pa podali na shod „Slov. katol. delavskega društva“ v Medvode. Mej potom v Medvode so prekrasno prepevale vevške delavke. Ker je ravnateljstvo ondotne papirnice bilo tako prijazno, da je Bojti, ki ima vožnjo pri papirnici, izjavilo, da ne sme biti v njegovih prostorih shod, vršil se je mnogobrojno obiskan shod v Preski pri Jurci. Raz zborovalnega prostora so se vile narodne in cesarske zastave. Predsedoval je tovariš Jeriha, podpredsednik je pa bil tovariš Režek. Govorili so dr. Lampe, Jeriha, Moškerc in Štefe. Shod je soglasno pritrdil potrebi katoliškega shoda in se je izrazil proti nemškemu posredovalnemu jeziku ter za strokovno organizacijo. Navdušenje je zbudil lep pozdrav č. g. kaplana Riharja od Device Marije v Polju: „Zadržan kličem zbranim delavcem: Križ ljubezni, vaša edinost, križ pravični, vaše upanje, križ zmagalni, vaša zmaga!“ Ko so govorniki razkrinkavali socijalno demokracijo in ž njo zvezani „Narod“, so zborovalci govornikom burno pritrdjevali. Shod se je zaključil s slava klici na cesarja in sv. očeta ter z izrazom udanosti knezoškofu. Po shodu smo čuli glede tovarniške bolniške blagajne toliko kričečih pritožb, da smo res radovedni, če bode poklicana oblast sanirala razmere ob pravem času!

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani si je izvolilo za starost g. Lužarja.

Željarska zadruga v Kropi je imela preteklo leto 138.072 K 82 h aktiv in istotoliko pasiv. Delavcem je izplačala 50.000 K.

Kako je vera privatna stvar so zopet pokazali soc. demokratje pretekli mesec v nemškem drž. zboru. Vsprejet je bil v drž. zboru predlog, da se da verskim izpovedanjem prostost v izvrševanju verskih obredov in se jim zagotavlja verska strpnost. Socijalni demokratje, ki trobijo vedno o svobodi glede vere, so glasovali proti temu predlogu.

Dr. Lueger — delavkam v ljubljanski tobačni tovarni. Krščansko-socijalne delavke v ljubljanski tobačni tovarni so dunajskemu županu čestitale k sijajni zmagi krščanstva na Dunaju. Dr. Lueger jim je te dni poslal svojo vizitko, na katero je zapisal prisrčno zahvalo na čestitki zavednih krščansko-socijalnih delavk.

Nesreče v vevški papirnici so postale zopet precej pogostne. Na sv. Petra in Pavla dan, ko je jeden del delavstva moral delati, je nekega delavca stroj znatno poškodoval; 7. t. m. pa je stroj 15letnemu dečku, Pulčevemu iz Sordine vasi, raztrgal roko. Varnostne naredbe v vevški papirnici bi pač potrebovale še nekaj sprememb.

Koliko piva se je zvarilo na Kranjskem? Na Kranjskem je sedaj osem pivovaren, ki so zvarile 76.024 hl. Davek od piva je znašal 314.064 kron. Izmed ostalih sta zvarili Koslerjeva pivovarna 32.600, mengiška pa 12.132 hl.

Slaba kupčija pri državnih železnicah. Izšlo je poročilo o prometu drž. železnic l. 1899. Vse proge drž. železnic so znašale 10.935 kilometrov in je skupno prevozilo to progo 1,175.815

vlakov. Investirani kapital znaša 12365 milijonov gld., čisti dobiček znaša 3039 milijonov goldinarjev, tako da se te železnice obrestujejo samo z 246 odstotkov. Za investirani kapital je treba za obrestovanje nad 56 milijonov gld. in mora država k temu prispevati s skoro 26 milijonov gld. iz žepa davkoplačevalcev. To je uspeh principa, da so se zidale in poddržale proge, ki se slabo rentujejo in da se dobre dobičke donajajoče proge puščajo v privatni posesti, kateri so se pred časom prodale za slep denar. Napačno je misliti, da bode nameravano zvišanje tarifov, napravilo denarno ravnotežje.

Črtice iz stare Kitajske.

Družba sv. Mohorja je izdala knjigo, ki opisuje Kitaj. Zaradi sedanje vojne Evrope s Kitajem je knjiga dvakrat zanimiva. Utegnejo pa zanimati čitalca tudi nastopne črtice, katere smo posneli po neki stari knjigi iz l. 1726., v kateri so natisnjena obširna misijonska poročila jezuitov od l. 1642. do 1726.

Kitajski cesar Camhi je prijazno vsprejel najprej francoske jezuite. Podaril jim je na prošnjo p. Gerbillona hišo blizu svoje palače v Pekinu. L. 1700. so imeli jezuiti v Pekinu tri misijonske hiše. Dal se je krstiti najmenitnejši mandarin (boljar). Ko so se dne 28. januarja l. 1700. vsi jezuiti poklonili cesarju, jih je cesar obdaril z velikimi kosi lepe svile, dovolil jim sezidati poleg cesarskega gradu cerkev in jim je obljubil, da bode sam precej žrtvoval za zgradbo cerkve. L. 1702. je bila dozidana krasna cerkev, za katero je cesar največ daroval. Kitajci prej še videli niso tako lepega poslopja.

Rusi že tačas niso odkrivali samo novih dežel, ampak so gradili tudi mesta in trdnjave. Utrjeni ruski kraji pri Kitaju so bili Selenga, Nipšu in Jaksa. Vzhodnim Tartarom, bivajočim v obširni deželi med velikim kitajskim zidom in reko Helon-Kianom, se ni prav zdelo, da Rusi na njihovih tleh delajo trdnjave, in zato so dvakrat napadli Jakso. Obakrat so jih Rusi odbili. Vse je bilo razdraženo in kazalo je, da pride do vojne. V Nipšu je bil določen shod za odposlanca obeh držav, da bi se napravila poravnava. Tja sta poslala l. 1703. svoje odposlanca ruska carja Ivan in Peter Aleksejevič. Prišli so v Nipšu pa tudi odposlanci kitajskega cesarja, namreč mandarin druge vrste. Med mandarinami sta bila kot tolmača v posebni, od cesarja darovani obleki tudi dva jezuita: Portugalec Pereyram in Francoz Gerbillon. Mandarinini so imeli v znak svojega dostojanstva okoli vratu nekake rožne vence. Ker teh poganskih znamenj jezuita nista hotela nositi, jima je cesar dovolil, da sta nataknila na vrat prava rožna venca. Rusi so stavili kot pogoj za mir, da odstopijo Jakso Kitajcem, ako jim cesar dovoli, da bodo vsako leto enkrat smeli priti v Pekin na semenj. Pater Gerbillon je svetoval Kitajcem, da naj ta predlog sprejmo. Določile so se meje in sklenil se je mir.

Glavar kitajskega odposlanstva princ Sosan se je zahvalil jezuitoma, da sta dobro posredovala, in hvalila ju je vsa vojska. Princu sta pa jezuita priporočila, da naj podpira pri cesarju njuno prošnjo za odpravo ukazov, ki ne dopuščajo svobode krščanski veri.

Ko se je odposlanstvo vrnilo in je dežela živela mir, je cesar izrazil željo, da bi se rad seznanil z evropsko vedo. Naročil je jezuitom, da naj v kitajskem jeziku spišejo knjige o računstvu, zemljemerstvu in modroslovju. Spisali so jih jezuiti umevno in sam cesar je poslušal njih predavanja po štiri ure na dan. S podobami sta patra pojasnjevala lekcije cesarju, ko je sedel na svojem lepem prestolu. Ko je šel cesar iz Pekina v dve uri oddaljeni grad Čan-čun-ian, vzel je patra seboj. Kadar nista bila jezuita doma, je cesar ponavljal lekcije in sam podučeval nekega princa. Tako se je učil cesar dobra štiri leta z velikim zanimanjem. Sam je že izdelaval najtežje naloge iz geometrije, služabniki so mu pa merili gore in vode, polja in vrtove. Javno je cesar hvalil evropsko vedo.

P. Fr. Tiliš je opisal l. 1711. Pekin. To je veliko mesto z več milijoni ljudij. Malo mesto

sestavlja samo poslopja cesarskega dvora. Okoli mesta je trojen jarek in trojen zid. Cesarjeva telesna straža šteje 30.000 oboroženih mož, ki so oženjeni. Na ulicah vse mrgoli ljudij, konj, mul, kamel in dvokolesnih voz. Ko smo bili vsprejeti v avdijenci pri cesarju, smo našli pred cesarskim prestolom p. provincijala Jos. Suarez in še 2 jezuita. Okrog cesarja so stali razni instrumenti za matematiko in poleg prestola mala pisalna miza. Dolgo nas je cesar izpraševal, kdo in kaj smo, potem nam je pa po vrhovnem komorniku odkazal stanovanja. Vsprejel je tudi naše darove. Portugalski jezuiti so mu izročili darove svojega kralja, krasne doze iz čistega zlata, od mene je pa vsprejel lep nož, katerega sem bil prinesel s Češkega. Dne 17. februarja je cesarjev god in kitajsko novo leto. Vsa tri velika dvorišča sredi palače so bila polna mandarinov, ki so se poklanjali cesarju. Zvečer so zažigali umetne ognje pred cesarskim gradom. Dva goreča zmaja s cesarskim grbom sta letala po zraku. Dne 2. maja l. 1711. smo slovesno posvetili novo cerkev v cesarskem gradu. Cesar je poslal k svečanosti mnogo dvorjanov. Prinesli so cesarski zastopniki seboj tri tabule, na katerih so bili z zlatimi črkami zapisani slavo-spevi na pravega vladarja nebes, in so jih obesili v cerkvi. Dne 22. junija mi je dal cesar izračunati solstitium. Jemal me je seboj tudi na lov.

P. Tiliš je umrl dne 10. sept. l. 1716. Nato je imel na cesarskem dvoru velik vpliv Čeh p. Slaviček.

S svojo učenostjo so si znali tedaj jezuiti v začetku 18. veka pripraviti pot celo do cesarskega prestola v Pekinu. Vsled tega jim je bilo mogoče, pričeti svoje apostolsko delo v raznih delih cesarstva. Ako bi jim dobičkaželjni Angleži ne bili vsega pokvarili, Kitaj bi bil danes že krščanski. Začeli so pa Kitajci sovražiti vse Evropejce, ko so videli, da jim zapadni kramarji, in zlasti Angleži, preradi dajo opij, jemljejo pa zlato in dežele.

Darila.

Za zastavo sv. Mihaela „krščansko-socijalne Zveze“ so darovali:

Väg: Mihael Arko, dekan v Idriji . . . 5 K — h
„ Janez Kalan, kapelan v Kamniku . 4 K — h
„ Karlin Janez, župnik v Smledniku . 6 K — h
„ dr. J. Perne, profesor v Kranju . . 2 K — h
„ Janez Grčar, župnik v Dobu . . . 5 K — h
„ Simon Jan, vpok. župnik v Hrastju 2 K — h
„ Josip Kerčon, župnik v Predosljih . 3 K — h
„ Mihael Lendovšek, župnik v Makolah 5 K — h
„ Neimenovan 2 K — h

Bog plačaj in obudi novih darovalcev! Darovi naj se pošiljajo podpisanemu.

Luka Smolnikar
stolni vikar v Ljubljani.

Za družbo sv. Cirila in Metoda so poslali gg. Jožef Svatou, zakristan na sv. Višarjih, nam je poslal 13 K 40 h. Vsota se je nabrala povodom izleta kranjske podružnice »Slov. planinskega društva« na sv. Višarje.

Pozor!

Mizarstvo
ustanovil
IGNACIJ ROTTAR
mizar v srednji Vasi pri Goričah
pošta Kranj.
Izvršuje vsa dela točno
po naročbi.
(25) 2

Pozor!

Najnižje cene.

Preobleke
Popravila
Izdelovanje
Skrbno

L. Mikusoh,
tovarna deželkoj,
Ljubljana, Mesni trg 15.

Največji izbor

Slovenci pozor!

Zahtevajte posod

nogavice, rokavice,

jopiče in vse vrste

pletenin iz

D. Hribar-jeve tovarne

*To domače blago je
trpežno, ceno in se
kosá z vsakim drugim
izdelkom bodisi ka-
tere koli konkurence.*

Slovenski trgovci.

J. Blasnikova tiskarna

v Ljubljani, na Bregu št. 12.

priporoča se prečast. duhovščini in slavnemu občinstvu v lično in točno izvršitev vseh, v knjigo in kamenotiskarsko stroko spadajočih del po nizkih cenah.

Zobozdravnik
med. univ.

dr. Rado Frlan

otvori dne 8. julija 1900.

zobozdravniški atelier
v Špitalskih ulicah št. 7.

Špecialist za porcelanaste in zlate plombe, zlate krone in spone, izdeluje tudi zobovja vsake vrste, kakor vse operacije v ustih.

Ordinira od 9.—6. ure, ob nedeljah in praznikih od 9.—12. ure.

Za revne brezplačno ruvanje zob od 8.—9. ure, za tovarniške delavce od 6.—7. ure.

Domača umetnost! Domača umetnost!

Podobarski in pozlatarski ateljé

Andrej Rovšek

v Ljubljani Kolodvorske ulice št. 22
v hiši gospé Wessner-jeve

se priporoča prečastiti duhovščini in cerkvenim predstojništvom v naročila za izvrševanje vsakovrstnih, strogo po umetnostnih načelih izgotovljenih lesenih oltarjev v raznih slogih, kipov in svetniških soh od kamena, marmorja, gipsa ali lesa itd.

10 (17) Priznalno pismo:
Blagorodni gospod! Altar presv. Trojice, katerega ste naredili za tukajšnje župno cerkev, je pravi umotvor ter kaže, ne samo v celoti, temveč tudi v svojih posameznih delih lepo pravilnost, solidnost in trpežnost. Na opazovalca napravlja izvanredno prijeten utis in hvali svojega mojstra. Vsled tega Vam izrekam svojo popolno zadovoljnost in zahvalo ter si stejem v dolžnost, da Vas svojim sobratom kar najtopleje priporočam za podobno delo.
Z odličnim spoštovanjem Vam udani
Ajdovec, 20. okt. 1899. **Martin Poljak**, župnik

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.